

ENTISYYDEN ROMAHDUKSEN PELÄSTYTTÄMIÄ JA UUDEN PUOLUSTAJIA

„Bolshevikit ovat olleet jo kaksi kuukautta vallassa, mutta sosialistisen paratiisin asemesta näemme kaaoksen, kansalaissodan ja yhä pahemmaksi käyvän rappiotilan helvetin”. Näin kirjoittavat, puhuvat ja ajattelevat kapitalistit ja heidän tietoiset ja puolittain tietoiset kannattajansa.

Bolshevikit ovat olleet vasta kaksi kuukautta vallassa, me vastaamme, mutta sosialismia kohti on otettu jo aimo harppaus. Tätä ei näe se, ken ei halua nähdä tai ei osaa arvioida historiallisia tapahtumia niiden yhteydessä toisiinsa. Ei haluta nähdä, että muutamassa viikossa on murskattu miltei perustuksiaan myöten armeijan, maaseudun ja tehtaiden epädemokraattiset laitokset. Sosialismiin ei ole eikä voikaan olla muuta tietä kuin tämä murskaamisen tie. Ei haluta nähdä, että ulkopoliitikassa vallitsevana ollut imperialistinen valheellisuus, joka pitkittää sofaa ja verhoaa salaisilla sopimuksilla ryöstöä ja anastusta, on muutamassa viikossa muuttunut todella demokraattisen rauhan todella vallankumouksellis-demokraattiseksi politiikaksi, jonka tuloksena on käytännössä jo saavutettu niinkin suurta menestystä kuin välirauha ja vallankumouksemme propagandavaikutuksen voimistuminen satakertaisesti. Ei haluta nähdä, että työväenvalvontaa ja pankkien kansallistamista on alettu toteuttaa käytännössä, ja nehan juuri ovatkin ensi askelia kohti sosialismia.

Historiallista perspektiiviä eivät kykene ymmärtämään ne, ketkä ovat kapitalismin totunnaisuuden lamauttamia, ketkä entisyyden valtava romahdus, tsarismien ja porvariston ikivanhojen luhistuvien ja sortuvien rakennusten ryske,

rytinä ja „kaaos” (näennäinen kaaos) on huumannut ja ketkä ovat pelästyneet luokkataistelun äärimmilleen kärjistämistä, sen muuttamista kansalaissodaksi, ainoaksi lailliseksi, ainoaksi oikeutetuksi, ainoaksi pyhäksi — sanan inhimillisessä eikä hengellisessä merkityksessä pyhäksi sodaksi, jota sorretut käyvät sortajia vastaan kukistaakseen heidät, vapauttaakseen työtätekevät kaikkinaisesta ikeestä. Itse asiassa kaikki nämä lamaantuneet, huumaantuneet, pelästyneet porvarit, pikkuporvarit ja „porvaristoa palvelevat” pitävät ohjeenaan, usein itsekään sitä tajua-matta, sitä vanhaa, järjetöntä, sentimentaalista ja intelligenttisen typerää käsitystä „socialismin käytäntöönnotosta”, minkä he ovat saaneet „kuulopuheiden perusteella”, tutustumalla ylimalkaan socialistiseen oppiin, jäljittelemällä sivistymättömien ja asiaa huonosti tuntevien henkilöiden vääristeltäviä selityksiä tästä opista, syyttämällä meitä marxilaisia siitä, että me ajattelemme ja jopa suunnittelemme socialismin „käytäntöönnottoa”.

Tällaiset ajatukset, suunnitelmista puhumattakaan, ovat meille, marxilaisille, vieraita. Me olemme aina tietäneet, sanoneet ja toistaneet, että socialismia ei voida „ottaa käytäntöön”, että se kasvaa esiin mitä kärjistyneimmästä, mitä kärkevimmästä, raivokkuuteen, toivottomuuteen saakka kärkevästä luokkataistelusta ja kansalaissodasta, — että kapitalismia ja socialismia erottaa toisistaan pitkä „synnytystuskien” kausi, — että väkivalta on aina vanhan yhteiskunnan kättilö, — että porvarillisesta yhteiskunnasta socialistiseen yhteiskuntaan siirtymisen kausi edellyttää erikoista valtiota (s.o. erikoista järjestelmää, mikä merkitsee tiettyyn luokkaan kohdistuvaa järjestyneesti harjoitettua väkivaltaa), nimittäin proletariaatin diktatuuria. Diktatuuri taas edellyttää ja merkitsee sitä, että käydään vainosotaa, toteutetaan sotilaallisia taistelutoimenpiteitä proletaarisen vallan vihollisia vastaan. Kommuuni oli proletariaatin diktatuuria, ja Marx sekä Engels pitivät Kommuunin virheenä, eräänä sen tuhoutumisen syynä sitä seikkaa, että Kommuuni *ei* käyttänyt *riittävä*n tarmokkaasti aseellisia voimiaan riistäjien vastarinnan tukahduttamiseen⁹².

Mitkään nämä intelligenttien huudot kapitalistien vastarinnan tukahduttamisesta eivät itse asiassa ole mitään muuta kuin vanhan „sopuilun” uusiutuma, kun puhutaan

„kohteliaasti”. Mutta kun puhutaan proletaarisen suorasukaisesti, niin pitää sanoa: jatkuvaa nöyristelyä rahapösön edessä, juuri se on niiden huutojen olemus, jotka on suunnattu nykyistä, työväen väkivaltaa vastaan, väkivaltaa, jota harjoitetaan (valitettavasti vielä kovin heikosti ja tarmottomasti) porvaristoa vastaan, sabotoijia ja vastavallankumouksellisia vastaan. „Kapitalistien vastarinta on nujerrettu”, ilmoitti kunnan Peshehonov, eräs sovittelu-politiikkaa kannattava ministeri, kesäkuussa 1917. Tällä kunnan miehellä ei ollut aavistustakaan siitä, että vastarinta on todella *nujerrettava*, että se *nujerretaan*, että sellaista nujertamista nimitetäänkin tieteellisessä kielessä proletariaatin diktatuuriksi, että kokonaiselle historialliselle kaudelle on ominaista kapitalistien vastarinnan tukahduttaminen, on siis ominaista järjestelmällinen *väkivalta* kokonaista luokkaa (porvaristoa) kohtaan, sen apureita kohtaan.

Rahapösön voitonhimo, alhainen, hirveä, hillitön voitonhimo, sen hännystelijäin pelästyneisyys ja nöyräniskaisuus — se muodostaa todellisen sosiaalisen perustan „Retshin” — „Novaja Zhiznin” intelligenttipahasten nykyiselle ulvonnalle proletariaatin ja vallankumouksellisen talonpoikaiston harjoittamaa väkivaltaa vastaan. Sellainen on heidän ulvontansa, heidän viheliäisten sanojensa, „vapautta” (kapitalistien vapautta kansan sortamiseen) koskevien narrinhuutojensa y.m.s. y.m.s. objektiivinen merkitys. He olisivat „valmiit” tunnustamaan sosialismin, jos ihmiskunta harppaisi siihen heti, yhdellä efektiivisellä hypäyksellä, kitkattomasti, taistelutta, ilman riistäjien hampaiden kiristelyä, ilman heidän monia yrityksiään saada entisyys puolustetuksi tai palautetuksi kiertoteitä, sala-vihkaa, ilman yhä uusia vallankumouksellis-proletaarisen väkivallan näihin yrityksiin antamia „vastauksia”. Nämä porvariston intelligenttihännystelijät ovat tunnetun saksalaisen sananparren mukaan „valmiit” pesemään nahkan, mutta vain ehdolla, että nahka pysyisi aina kuivana.

Kun porvaristo ja sitä palvelemaan tottuneet virkamiehet, toimitsijat, lääkärit, insinöörit y.m. turvautuvat äärimäisiin vastarintatoimenpiteisiin, niin se kauhistuttaa intelligenttipahasia. He vapisevat kauhusta ja huutavat vieläkin vinkuvammin, että on palattava „sopuiluun”. Meitä taas, kuten kaikkia muitakin sorretun luokan todelli-

sia ystäviä, voivat riistäjien äärimmäiset vastarintatoimenpiteet vain ilahduttaa, sillä emme luule proletariaatin miehistymisen, valtaan kypsymisen tapahtuvan suostuttelun ja selvitystyön avulla emmekä kaunopuheisten saarnojen tai opettavaisten julistusten koulussa, vaan elämän koulussa, taistelun koulussa. Jotta proletariaatti voisi tulla hallitsevaksi luokaksi ja voittaa lopullisesti porvariston, sen pitää *oppia* se tekemään, sillä eihän proletariaatilla voi muuten olla tällaista taitoa. Ja opittava on taistelussa. Vain vakava, sitkeä, ankara taistelu opettaa. Mitä ankarammaksi käy riistäjien vastarinta, sitä tarmokkaammin, kovakouraisemmin, säälimättömämmin ja menestyksellisemmin tulevat riistetyt suorittamaan niiden nujertamisen. Mitä moninaisemmiksi käyvät riistäjien yritykset ja ponnistelut vanhan säilyttämiseksi, sitä pikemmin proletariaatti oppii ajamaan luokkavihollisensa pois sen viimeisistä pesäkkeistä, tuhoamaan sen herruuden juuret ja hävittämään sen maaperänkin, jolla palkkaorjuus, joukkojen kurjuus, rahapöson rikastuminen ja häikäilemättömyys voivat (ja niiden olisi pitänyt) rehottaa.

Sitä mukaa kuin porvariston ja sen kupinnoelijain vastarinta voimistuu, kasvaa proletariaatin ja siihen yhtyneen talonpoikaiston voima. Riistetyt voimistuvat, miehistyvät, kehittyvät, saavat oppia ja karistavat hartioiltaan palkkaorjuuden „Vanhan aatamin” sitä mukaa kuin heidän vihollistensa — riistäjien — vastarinta voimistuu. Voitto tulee kuulumaan riistetyille, sillä heidän puolellaan on elämä, määrällinen voima, joukkojen voima, kaiken antaumuksellisen, aatteellisen, rehellisen, eteenpäin pyrkivän, uutta luomaan heräävän, niin sanotun „tavallisen rahvaan”, työläisten ja talonpoikien, kaikkien jättiläismäisten energia-varojen ja kykyjen ehtymättömien lähteiden voima. He voittavat.

*Kirjoitettu joulukuun 25—28 pnä 1917
(tammikuun 7—10 pnä 1918)*

*Julkaistu ensi kerran
tammikuun 22 pnä 1929
„Pravda” lehden 18. numerossa
Allekirjoitus: L e n i n*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*